

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 33176-03-14 -----

בפני כב' השופטת איריס ארבל-אסל

תובעת פלונית -----

נגד

נתבעים --אלמונים-----

פסק דין

1. על הפרק שאלת תוקפו של הסכם ממון אשר נחתם בין הצדדים ימים ספורים טרם נישואיהם, אך לא אושר על ידי בית המשפט.

רקע עובדתי בתמצית

2. התובעת, ילידת ----, גרושה ואם לשני ילדים בגירים מנישואיה הקודמים; הנתבע, יליד ---, אלמן ואב לארבעה ילדים בגירים מנישואיו הקודמים.

3. הצדדים החלו לקיים מערכת יחסים זוגית, במועד כלשהו עליו הם חלוקים (לטענת התובעת הצדדים חיו תחת קורת גג אחת כידועים בציבור החל משנת 2004; על פי גרסת הנתבע הצדדים החלו לקיים מערכת יחסים רצינית רק בסוף שנת 2005, אז גם עברו להתגורר יחדיו).

4. הצדדים נישאו זל"ז כדמו"י ביום X.X.2007.

5. ביום X.X.2007, ימים ספורים טרם הנישואין, חתמו הצדדים על הסכם המכונה "הסכם הבנות לגבי ממון" (להלן - ההסכם). ההסכם מסדיר סוגיות רכושיות בין הצדדים, בין היתר, במקרה של פירוק היחסים.

6. ההסכם לא אושר בבית המשפט.

7. הצדדים חלוקים באשר לנסיבות החתימה על ההסכם : בעוד התובעת טוענת כי הנתבע הציג בפניה את ההסכם במפתיע ובאופן חד צדדי כאולטימטום לנישואין, טוען הנתבע כי הצדדים ניהלו מו"מ על תנאי ההסכם משך שבעה-שמונה חודשים והתובעת עצמה היא שניסחה את הגרסה הסופית שנחתמה.
8. בין הצדדים התגלע סכסוך וביום X.X. 2014 זב הנתבע את בית המגורים. כל אחד מהצדדים מטיל את האחריות לסכסוך ולסיום הקשר הזוגי על משנהו.
9. בטרם עזב הנתבע את בית המגורים פנו הצדדים להליך גישור בפני ----- אולם לא עלה בידיהם לגבש הסכמות.
10. הצדדים טרם התגרשו בגט פיטורין אך דה פקטו, קשר הנישואין בא על סיומו והליך גירושין בו פתח הנתבע ביום 14.5.14 מתנהל בפני בית הדין הרבני.
11. ביום 18.3.14 הגישה התובעת כנגד הנתבע את התובענה הרכושית שבכותרת, במסגרתה עותרת למחצית מנכסי הנתבע שנצברו במהלך החיים המשותפים, בניגוד לקבוע בהסכם ותוך שהיא טוענת כי הוא נעדר תוקף, כיוון שלא אושר כדין.
12. למען שלמות התמונה, במקביל להגשת התובענה שבכותרת, הגישה התובעת תובענה למזונות אשה (תמ"ש -----); הדיון בתובענה זו הסתיים זה מכבר ופסק דין ניתן ביום 28.1.16.
13. ביום 27.4.14 הגיש הנתבע כתב הגנה בתביעה שבכותרת.
14. ביום 4.5.14 נעתרתי לבקשת המבקשת לתיקון כתב התביעה על דרך של צירוף החברות ----- (להלן - "החברות"), כנתבעות לכתב התביעה. זאת, בהתאם לסעיף 6 ו' לחוק בית המשפט לענייני משפחה, התשנ"ה-1995 ולאחר שקבעתי כי הנתבע הוא בעל השליטה בחברות המהוות זרועו הארוכה, וכי צירופן של החברות להליך דרוש על מנת להכריע בסכסוך ביעילות ובשלמות.
15. בהתאם להחלטה המתירה את צירוף החברות כנתבעות בהליך, הגישה התובעת ביום 15.5.14 כתב תביעה מתוקן הכולל את החברות.
16. ביום 15.7.14 הוגש כתב הגנה מטעם החברות.
17. לאחר שנתקבלה רשות בית המשפט, הגישה התובעת ביום 10.9.14 תשובה לכתב ההגנה מטעם החברות.

18. ביום 16.9.14 התקיים בפני דיון קדם משפט, במסגרתו הסכימו הצדדים כי הדיון יפוצל באופן שתחילה תידון בהליך נפרד שאלת תקפות ההסכם. יחד עם זאת, הצדדים נותרו חלוקים באשר לסדר הבאת הראיות כאשר התובעת טענה כי בנסיבות העניין, יש להפוך את הנטל. בהחלטה מיום 16.9.14, הוריתי כי יוגשו סיכומים קצרים לעניין סדר הבאת הראיות.
19. ביום 14.10.14 הוגשו סיכומים לעניין סדר הבאת הראיות מטעם הנתבעים.
20. בו ביום הגישה התובעת הודעה ולפיה על מנת לייעל את הדיון ולזרזו, היא מוותרת על טענותיה לעניין נטל ההוכחה והשכנוע ותפתח ראשונה בהבאת ראיותיה.
21. נוכח האמור, ניתן צו להגשת תצהירי עדות ראשית ונקבע מועד להוכחות בשאלת תקפות ההסכם.
22. ביום 20.10.14 הודיעה התובעת כי היא חוזרת בה מהויתור על טענותיה לעניין היפוך סדר הבאת הראיות ועומדת על בירור הטענה. התובעת, אשר החליפה ייצוג, טענה כי ההודעה לפיה היא מוותרת על הטענה בדבר נטל הבאת הראיות נטענה ע"י בא כוחה הקודם בעיצומו של הליך החלפת הייצוג ובצל מחלוקות שהתעוררו בין התובעת לבא כוחה הקודם. נוכח האמור, ביקשה התובעת להתיר לה ארכה קצרה להגשת הסיכומים מטעמה בסוגיית היפוך נטל הראיה.
23. הנתבע התנגד לבקשה וטען, בין היתר, כי מקום בו היה על הצדדים להגיש סיכומיהם לעניין היפוך נטל הראיה באופן סימולטני, היעדרות לבקשת התובעת תאפשר לה להשיב לטענות שנטענו בסיכומי הנתבע וכך תעניק לתובעת יתרון דיוני בלתי הוגן תוך פגיעה בכללי הצדק הטבעי.
24. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, אפשרתי לתובעת ארכה קצרה בת 4 ימים בלבד להגשת סיכומים מטעמה לעניין סדר הבאת הראיות ואלו הוגשו ביום 9.11.14; ביום 16.11.14 הוגשו סיכומי תשובה מטעם הנתבע לעניין סדר הבאת הראיות.
25. בהחלטה ארוכה ומנומקת מיום 16.11.14 דחיתי את הבקשה להיפוך סדר הבאת הראיות והוריתי כי התובעת תביא ראיותיה ראשונה.
26. ביום 8.12.14 הגישה התובעת תצהירי עדות ראשית מטעמה.

27. ביום 12.1.15 הגיש הנתבע תצהירי עדות ראשית מטעמו; ביום 8.4.15 ולאחר קיום דיון ההוכחות הראשון, ביקש הנתבע לצרף תצהיר נוסף, אשר לדבריו, נשמט בהיסח הדעת. בהיעדר התנגדות מצד התובעת, צורף התצהיר לתיק בית המשפט.
28. דיוני הוכחות התקיימו בימים -----.
- על פי בקשתם המוסכמת של הצדדים, התקיימו מרבית הדיונים בהקלטה.
29. סיכומים מטעם התובעת הוגשו ביום 8.6.16.
30. סיכומי תגובה מטעם הנתבע הוגשו ביום 10.7.16.
31. סיכומי תשובה הוגשו ביום 24.7.16.
32. בהסתמך על כל האמור לעיל, כעת ניתן פסק הדין.

טענות הצדדים

33. כאמור, לעיל, הצדדים חלוקים ביניהם באשר לתוקף ההסכם.
34. לטענת התובעת, הנתבע הינו איש עסקים ממולח ומתוחכם, בידיו סכומי כסף בלתי מוגבלים וסוללת עורכי דין המטפלים בעסקיו המסחריים באופן שוטף מזה שנים על בסיס שכר טרחה חודשי קבוע.
35. התובעת טוענת כי בחודש מרץ 2007, הציג בפניה הנתבע לראשונה הסכם ממון, המכונה בפיה "הסכם קנוסה", עליו סירבה לחתום בכל תוקף. הנתבעת טוענת כי קיים דמיון רב בין הסכם קנוסה להסכם נשוא הליך זה ומשכך, לטענת התובעת, ברי כי לא היתה חותמת גם על ההסכם נשוא הליך זה מרצון ובהבנה מלאה (למען הנוחות יכונה ההסכם ממרץ 2007, להלן - "הסכם קנוסה").
36. התובעת טוענת כי מיום שדחתה את בקשתו של הנתבע לחתום על הסכם קנוסה, לא שוחחו הצדדים עוד על הסוגיה של עריכת הסכם ממון עד עשרה ימים טרם החתונה, אז פנה הנתבע אל התובעת ושאל באופן כללי לדעתה ביחס לבעלות ברכוש שצבר כל אחד מהם עובר לתחילת חייהם המשותפים. התובעת טוענת כי במהלך השיחה נסך בה הנתבע תחושה כי הם שותפים מלאים בכל הרכוש שנצבר להם, בין ביחד ובין לחוד, בכל מהלך חייהם

המשותפים. כן טוענת התובעת כי השיחה היתה בעלת אופי כללי בלבד ולא גובשו בה הסכמות באשר ליחסי הממון בין הצדדים - ובוודאי שלא הסכמות בעלות תוקף מחייב.

37. התובעת טוענת כי נדהמה לגלות ביום שלאחר מכן הודעת דוא"ל מהנתבע, אליה מצורף הסכם ממון המתפרס על פני שישה עמודים ומכתב חתום ע"י עו"ד -----, אשר עבד בעבר במשרד המייצג את הנתבע בעסקיו משך שנים (להלן - "עו"ד -----"), בו היא מתבקשת לחתום על ההסכם.

38. התובעת טוענת כי סירבה לחתום על ההסכם שנשלח אליה והביעה בפני הנתבע את מורת רוחה מההסכם.

39. התובעת טוענת כי ימים ספורים לאחר מכן, ביום השנה ה----- לפטירת ----- ושישה ימים בלבד טרם מועד החתונה, הניח הנתבע בפניה את ההסכם נשוא התובענה והציב בפניה אולטימטום - חתימתה על ההסכם או ביטול החתונה. התובעת טוענת כי בנסיבות אלה, מתוך מצוקה רבה והצער אשר אפף אותה ביום השנה לפטירתה של -----, חתמה התובעת על ההסכם בהתרסה - מבלי שקראה אותו - ויצאה מהבית בסערה.

40. התובעת טוענת כי חשה כנאנסת לחתום על ההסכם, תוך השפלתה ורמיסת זכויותיה, מבלי שהכירה את נוסח ההסכם קודם לכן ומבלי שהוסברו לה משמעויותיו.

41. התובעת טוענת כי הנתבע ידע היטב שההסכם אינו תקף ללא אישור של בית המשפט אולם נמנע מלאשר את ההסכם שכן ידע שבמסגרת הליך האישור, יבחן בית המשפט האם היא מבינה את הוראות ההסכם ויתרשם כי לא חתמה עליו בהסכמה מלאה. כן טוענת התובעת כי גם לו היה ההסכם מובא לאישור בית המשפט, לא היה בית המשפט מסכים לתת תוקף להסכם המנשל את התובעת מכל זכויותיה.

42. כן טוענת התובעת כי המבנה הצורני של ההסכם, לרבות היעדר מקום ברור לחתימת הצדדים והכתרתו כ'הסכם הבנה לגבי ממון', מעידים על כך שיש להטיל ספק בגמירות הדעת של הצדדים.

43. התובעת מוסיפה וטוענת כי בפועל, הצדדים לא פעלו על פי ההסכם ומעת היכרותם בשנת 2002 ועד למשבר בשנת 2014 - משך 12 שנים - דאג הנתבע למימון כל הוצאותיה והוצאות משק הבית המשותף, שהיו גבוהות ביותר, ללא רמז להפרדה רכושית ו/או מעין הפרדה רכושית.

44. מנגד, טוען הנתבע כי התובעת הינה ---- ממולחת בעלת ניסיון בעסקים לרבות ניהול חברה וכספים, עריכת חוזים, עבודה מול עו"ד, רו"ח ועוד. הנתבע טוען כי משך חודשים בטרם החתימה על ההסכם ניהלו הצדדים מו"מ והחל מחודש מרץ 2007 העבירו ביניהם מספר טיוטות, עד שהסכימו על הנוסח הסופי אותו ניסחה התובעת עצמה.
45. הנתבע טוען כי התובעת חתמה על ההסכם מרצונה החופשי, באופן שקול ומדוד, לאחר שכל דרישותיה התקבלו.
46. הנתבע טוען כי גם לתובעת היה אינטרס לקבוע מנגנון של הפרדה רכושית, שכן באותו מועד היו בבעלותה שתי דירות, אחזקות כספיות בהיקף של למעלה ממיליון ₪ ועל פי גרסתה עצמה, היא היתה בשיא הקריירה שלה ונהנתה מהכנסות גבוהות.
47. הנתבע טוען כי לא ברורות תלונותיה של התובעת כנגד ההסכם שכן מדובר בהסכם נדיב, במסגרתו התחייב הנתבע להעניק לתובעת סכומים מכובדים ביותר ומבלי שלתובעת יש כל התחייבות כלפיו. הנתבע עומד על כך שמדובר בנישואים שניים, בגיל מבוגר, כאשר לכל צד ילדים בגירים ממערכת יחסים קודמת ונכסים שצבר עובר לקשר, כך שהפרדה רכושית היא עניין מקובל.
48. הנתבע טוען כי הפעם הראשונה בה למד על הבעייתיות שבהיעדר אישור בית משפט להסכם היא בחודש ספטמבר 2013, כאשר התובעת הפנתה אותו אל עו"ד, לכאורה על מנת להבטיח את עצמה במקרה שיארע לו דבר מה. הנתבע טוען כי גם לאחר שלמד על הצורך באישור בית המשפט, לא סבר שהדבר הכרחי בנסיבות המקרה, כיוון שלא העלה על דעתו שהתובעת תנסה להתנער מהסכם אותו היא עצמה ניסחה.
49. כן טוען הנתבע כי הראיה המובהקת ביותר לתקפות ההסכם היא כי הצדדים מילאו את הוראותיו בדקדקנות לאורך שנות נישואיהם והתובעת לא היססה לדרוש ולקבל מהנתבע את הכספים הרבים להם היא זכאית על פי ההסכם, לרבות סכום של כמיליון וחצי ₪ לצורך רכישת ושיפוץ הגג בבניין בו התגוררה וסכומים נדיבים נוספים באופן שוטף.

דיון והכרעה

50. בעניינו, נישאו הצדדים בשנת 2007 ועל כן חלות עליהן הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן - "החוק"). בהתאם להוראות החוק, רשאים בני זוג להסדיר בהסכם את יחסי הממון ביניהם ועם התקיים

דרישות החוק, יחול על בני הזוג ההסדר הרכושי שקבעו בהסכם במקום הסדר ברירת המחדל של "איזון המשאבים".

51. בין היתר, קובע סעיף 2 לחוק כי הסכם ממון בין בני זוג טעון אישור של הרשות המוסמכת:

(א) הסכם ממון טעון אישור בית המשפט לענייני משפחה (להלן - בית המשפט) או בית הדין הדתי שלו סמכות השיפוט בענייני נישואין וגירושין של בני הזוג (להלן - בית הדין), וכן טעון שינוי של הסכם כזה אישור כאמור.

(ב) האישור לא יינתן אלא לאחר שנוכח בית המשפט או בית הדין, שבני הזוג עשו את ההסכם או את השינוי בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ואת תוצאותיו.

(ג) בהסכם ממון שנכרת לפני הנישואין או בשעת עריכתם, יכול אימות רושם הנישואין לבוא במקום אישור בית המשפט או בית הדין.

(ג1) הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין יכול שיאומת בידי נוטריון לפי חוק הנוטריונים, תשל"ו-1976, ובלבד שהנוטריון נוכח שבני הזוג הניצבים בפניו עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו.

(ד) הסכם בין בני הזוג שאושר בפסק דין להתרת נישואין על ידי בית הדין, דינו כדין הסכם ממון שאושר לפי סעיף זה; בחוק זה, "התרת נישואין" - לרבות גירושין, ביטול נישואין, הכרזה שהנישואין בטלים מעיקרם או פירוד לפי דין דתי שאינו מאפשר גירושין.

52. מעיון בדברי ההסבר לחוק (ה"ח (ה"ח תשכ"ט מס' 849 עמ' 333), עולה כי המחוקק דרש את אישור ההסכם ע"י הרשות המוסמכת על מנת "להעמיד את בני הזוג על רצינות ההסכם ותוצאותיו". על חשיבות האישור בידי ערכאה שיפוטית עמד בית המשפט העליון בע"א 4/80 מונק נ' מונק, לו(3) : 421

"בגלל היחסים המיוחדים, העדינים והמורכבים, הקיימים בין בעל ואישה, קבע המחוקק, כי אין תוקף להסכם ממון ביניהם, אלא אם כן משתכנעת ערכאה שיפוטית, שההסכם נעשה מתוך רצון חופשי, ללא

לחץ, וששני הצדדים הבינו בדיוק במה המדובר ומהן התוצאות האפשריות של חתימתם על אותו הסכם".

53. נוכח האמור, קבע בית המשפט בשורה של פסק דין, כי ככלל, הסכם ממון אשר לא קיבל את אישור בית המשפט הינו חסר תוקף (ראה למשל: ע"א 169/83 (שרעבי) שי נ' (שרעבי) שי, פד"י לט(3), 776; מ"א (ת"א) 1366/92 אסרף נ' אסרף (פורסם בנבו, 6.5.93)).

54. יחד עם זאת, נקבע בפסיקה חריג לכלל ולפיו, בהתקיים הנסיבות המתאימות, ומכוח עקרון תום הלב, יחשב הסכם ממון כתקף ומחייב את בני הזוג אף אם לא אושר בפני הרשות המוסמכת. כך, למשל, מקום בו הצדדים ערכו הסכם ממון שלא אושר, אולם מאז חתימתו נהגו על פי המוסכם בו. ראה ע"א 151/85 רוזן נ' רוזן, לט (3) 186:

"כאמור, העלה בא-כוח המשיבים את הטענה, כי גם שלא מטעמה של השופטת המלומדת בדרגה הראשונה מן הראוי לדחות את עתירת הבעל בהודעת צד ג' שלו מהטעם, שכל ההסכם הוא חסר תוקף, משום שלא זכה לאישורו של בית המשפט על-פי חוק יחסי ממון בין בני זוג. טענה זו נטענה אמנם גם בדרגה הראשונה אך לא זכתה להתייחסות, ובצדק. דומה, שראוי לה כי תידחה על הסף, בלי שניזקק לה לגופה.

נראה לי, כי במקרה זה מנועה המשיבה 2 מלהעלות טענה זו בשלב כה מאוחר, 9 שנים לאחר שנכרת ההסכם, לאחר שהיא קיבלה את מה שההסכם העניק לה ובעת שהיא נדרשת לעמוד בנדרש ממנה על פיו. העובדה, שהיא נהגה עלפי ההסכם במשך 9 שנים, מעידה על כך, שהיא הכירה בתוקפו, וכי אישור בית המשפט המחוזי עמד בדרישותיה, וכי היא חתמה על ההסכם מתוך רצון חופשי ומתוך מודעות מלאה להשלכותיו"

55. וראה גם דבריו של כב' השופט משה רביד, ע"מ (י-ם) 557/00 אהרונסון נ' אהרונסון (20.2.01):

"כפי שנקבע בסעיף 2 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג - 1973, אין לחלק הראשון של הסכם כזה תוקף זולת אם אושר על ידי שופט (ע"א 169/83 שי נ' שי, פ"ד לט(3) 776). אין חולק שבמקרה זה לא אושר ההסכם על-ידי שופט.

האם ניתן מכוח עקרון תום-הלב לוותר על אישורו של שופט, כפי שהדבר נעשה מכוח עקרון תום הלב, באשר לדרישת הכתב לפי סעיף 8 לחוק המקרקעין, תשכ"ט - 1969. יישומו של עיקרון זה מוביל במקרים מסוימים לויתור על דרישה זו שבסעיף 8 לחוק האמור (ע"א 579/83 /זונשטיין נ' אחים גבסו בע"מ, פ"ד מב(2) 278, 288 - 292; ע"א שוייגר נ' לוי, פ"ד מו(3) 2, 28; ע"א 986/93 קלמר נ' גיא, פ"ד נ(1) 185, 197; פרידמן וכהן, חוזים, כרך א' עמ' 467 - 468; שלו, דיני חוזים (מהדורה שניה), עמ' 284 - 287).

אכן, בע"א 151/85, רודן נ' רודן, פ"ד לט(3) 186, 193 - 194, דחה בית המשפט את הטענה שההסכם חסר תוקף, יען כי לא אושר על ידי בית המשפט, מפני שהאישה, פעלה על-פי הסכם זה במשך 9 שנים וכי העלאת טענה זו בשלב כה מאוחר על-ידה, הינה שימוש בזכות שלא בתום לב. גם המלומד רוזן-צבי, בספרו דיני המשפחה בישראל, בין קודש לחול (תש"ן - 1990), עמ' 367 - 369, סבור שניתן מכוח עקרון תום הלב להתגבר על הדרישות הצורניות שבחוק יחסי ממון בין בני זוג".

56. אין חולק כי בענייננו, לא אושר ההסכם בין הצדדים על ידי בית המשפט. משכך, יש לבחון האם בנסיבות העניין, חל החריג לפיו ההסכם מחייב את הצדדים חרף היעדר אישור כדין.

57. לצורך העניין, יובא להלן בשלמותו נוסח ההסכם, המשתרע על פני תשעה סעיפים בלבד:

עבר

1. כל רכוש ואו נכס מכל מין וסוג שהוא (כולל הפירות שיצמחו מאותו רכוש) יהיו שייכים בלעדית במהלך המערכת הזוגית ואחריה, לאותו הצד שהינו בעל הרכוש ביום חתימת ההסכם.

הווה

2. סכום מחייבת המשותפת של בני הזוג, כפי שיתנהל ע"י בני הזוג כרצונם ועל פי הבנתם ("הרכוש המשותף") וכל רכוש נוסף אשר יצטבר כתוצאה מכך יהיה רכושם המשותף של בני הזוג.

עתיד

3. מערכת היחסים בין בני הזוג תסתיים בכל מקרה בו אחד הצדדים, מכל סיבה, ירצה להביא את מערכת היחסים לידי סיום ("פירוק היחסים").

במקרה של פירוק היחסים עד 10 שנות נישואין (המהווים כ- 15 שנות זוגיות) יתחלק הרכוש המשותף שווה בשווה.

4. במקרה של פירוק היחסים אחרי 10 שנות נישואין ועד ל- 15 שנות נישואין יתחלק הרכוש המשותף שווה בשווה, ובנוסף תקבל ---- סכום חד פעמי של 2 מיליון שקל צמוד למדד הסכם זה.

5. במקרה של פירוק היחסים לאחר 15 שנות נישואין תקבל ---- בנוסף לסכומים בסעיף 4, סכום חודשי אשר יהווה חצי מסכום מחייתם המשותפת החודשים של בני הסוג, עד סוף ימי חייה.

6. סעיפים 3 עד 5 כפופים לאמור בסעיף 1 לעיל, ובכל מקרה ערכם לא יעלה על שליש מרכושו של ---- בעת פירוק היחסים.

מוות

7. ידוע לבני הזוג שהסכם זה אינו מחליף צוואה. בצמוד להסכם זה, תיערך ע"י ---- צוואה בה יוריש חמישית מהונו ל----זוגתו.

8. אלא אם תחליט ---- לצוות אחרת, עם מותה של ---- יעבור כל רכושה וכן חציו של הרכוש המשותף לידי ילדיה בלבד.

מתנה

9. כמתנת נישואין ירכוש ---- עבור ---- את הגג המשותף בדירתה ברחוב ---- ויממן את הוצאות הבנייה בגין הרחבת הדירה בגג.

58. לאחר עיון והתעמקות בתשתית העובדתית שנפרשה בפניי, נחה דעתי כי בנסיבות המקרה דנן, מחייב עקרון תום הלב את החלת החרג לפיו יינתן תוקף להסכם הממון בין הצדדים, אף ללא אישור כדן. זאת, בשים לב לנסיבות חתימת ההסכם והתנהלות הצדדים בפועל על פי הוראותיו לאורך השנים, כפי שיפורט להלן.

נסיבות החתימה על ההסכם

59. כאמור לעיל, הנתבע טוען כי התובעת עצמה היא שניסחה את הנוסח הסופי של ההסכם עליו חתמו הצדדים, לאחר שקיימו מו"מ משך מספר חודשים

אודות תנאיו, וחתמה עליו בכוונה מלאה תוך גמירות דעת וידיעה שלמה את האמור בו ותוצאותיו.

60. מנגד, עומדת התובעת על כי הוחתמה על ההסכם ע"י הנתבע במפתיע, מבלי שידעה או הבינה את תוכנו, ביום השנה ה---- לפטירת ----- ובעת שהייתה נתונה בצער רב.

61. עיון במכלול הראיות שהונחו בפניי מעלה כי גרסתו של הנתבע מסתברת יותר מגרסתה של התובעת לעניין זה, ואבאר.

62. ראשית, גרסת התובעת נסתרת מניה וביה אף לשיטתה עצמה, מקום בו היא אינה חולקת על כי סוגיית הסכם הממון עלתה בין הצדדים עוד בטרם החתימה ההסכם נשוא הליך זה ולכל המאוחר, במרץ 2007 (תצהיר עדות ראשית של התובעת, סעיף 29; פרוטוקול מיום 19.1.15, עמ' 13 שורות 17-19).

63. מכאן, שאין ממש בטענת התובעת לפיה הצדדים לא דנו מעולם בסוגיית חתימתו של הסכם ממון בטרם היום בו נחתם ההסכם והדבר נחת עליה בהפתעה גמורה ביום בו נחתם ההסכם.

64. שנית, התובעת הודתה בחקירתה באופן מפורש שהצדדים שוחחו ביניהם על סוגיית יחסי הממון ביניהם בשיחה שקיימו על מרפסת ביתם המשותף, במועד כלשהו בין תחילת חודש אוגוסט 2007 למחציתו (פרוטוקול 19.1.15, עמ' 26 ש' 6 - עמ' 31 ש' 8). התובעת הודתה כי במסגרת השיחה, שטח כל צד את תנאיו ורצונותיו לגבי הסדר הממון שיחול ביניהם:

ש. תאשר לי עכשיו שאת טוענת שממרוץ 2007 ועד עשרה ימים לפני החתונה לא דובר, אני מצטט מסעיף 38 לתצהירך "לא דובר בינינו עוד במילה אחת על הסכם הממון". תקראי. אני שואל אותך ממרוץ 2007 ועד עשרה ימים לפני החתונה האם טענתך היא אני מצטט "לא דובר בינינו במילה אחת על הסכם הממון". האם זה נכון? האם זה מה שאת אומרת או שעכשיו את אומרת אחרת, את רוצה לתקן? רוצה להגיד משהו אחר אחרי שהקראתי תצהירי של ----. האם עמדתך שלא דובר מילה עד עשרה ימים לפני החתונה.

ת. עשרה ימים, עשרים יום, לפני החתונה. מאוגוסט.

ש. מאוגוסט, החתונה היתה ב-30. יכול להיות חודש.

ת. לא יודעת, כן. אולי בעשירי באוגוסט גם, אולי בחמישי ולא זכור לי.

...

ש. דובר ביניכם על הסכם ממון בשיחת המרפסת?

ת. דובר.

ש. מה דובר?

ת. אני לא זוכרת. דברים שהוא רצה ואני לא הסכמתי ודברים שאני רציתי והוא לא הסכים".

65. בהמשך חקירתה, מודה התובעת כי לאחר השיחה שהתקיימה בין הצדדים על המרפסת, הציג הנתבע בפניה טיוטה נוספת של הסכם ממון, בעקבותיה קיימו הצדדים סבב נוסף של מו"מ על תנאי ההסכם (פרוט' 19.1.15, עמ' 53 ש' 15- עמ' 54 ש' 13):

ש. ב-19 לאוגוסט והוא אומר לו רצ"ב ההסכם המתוקן, שים לב שגם שיניתי את לוח התשלומים. אתם גם צרפתם את זה אגב.

ת. מי זה אתם?

ש. את הנספח הזה אתם צירפתם.

עו"ד ---. נספח יב' לתצהיר של התובעת,

עו"ד ---- זה מהעשרים לחודש, בדיוק. הטיוטה הזאת שכוללת אותם סכומים שהופיעו בטבלה שלך נמסרת לך בעשרים בחודש. יש?

ת. אוקיי.

ש. מה את אומרת על הטיוטה הזו? בזמן אמת אני מתכוון מה אמרת על הטיוטה. קיבלת אותה, באת ל---- ומה אמרת לו?

ת. אמרתי לו שאני לא חותמת על זה. ששום דבר בהסכם לא מקובל עליי, אני לא מסכימה לשום דבר בהסכם הזה. זה מה שאמרתי לו.

ש. למה לא הסכמת?

ת. לשום דבר לא הסכמתי.

ש. הוא כתב את מה שאת אמרת.

ת. לא, הוא לא כתב את מה שאני אמרתי.

ש. אלא?

ת. הוא כתב רק מה שהוא אמר ומה שהוא רצה ובגלל זה עו"ד ---- כותב לו מקווה שיעבור חלק. בגלל זה לא היה לי שום מו"מ עם עו"ד ----. בגלל זה מעולם לא היה לי מייל של עו"ד ----.

66. ובהמשך (פרוטוקול 11.5.15, עמ' 152 ש' 18 - עמ' 153 ש' 11):

ש. ניהלת איתו משא ומתן קודם.

ת. לא, כשדיברנו, כשהוא אמר אני כל הזמן, הוא שאל אותי מה אתה חושב, לא למה רק. אני שותפה שלך, אני שותפה שלך. ולא.

ש. זה מה שאמרת לו?

ת. אני שותפה שלך לחיים, אני לא צריכה להגיד לו, אני שותפה שלך, נכון.

ש. אבל ----.

ת. ואז הוא ענה לי את לא שותפה עסקית שלי. אמרתי מה הקשר? אני שותפה לחיים שלך. אתה בזכותי בלי ----, אתה מדבר איתי על מיליון או 360 או 720 או 1,260,000, לא למה? תן לי את החצי של ----, ביי, שלום. יופי.

ש. כל זה מתנהל לפני הנישואים?

ת. זה מתנהל באותם, או בזהו.

ש. בשבועות שלפני הנישואים, כל הדיבור הזה, אני שואל אותך. כל הדיבור הזה שתיארת עכשיו לבית המשפט מתנהל במשא ומתן הזה, מתנהל לפני הנישואים?

ת. לפני הנישואים עשרה ימים לפני.

67. משמע, התובעת מודה הלכה למעשה כי הצדדים שוחחו ואף ניהלו מו"מ על תנאי הסכם הממון אשר יחול ביניהם, כאשר בין הסכם הממון אשר הציג בפניה הנתבע במרץ 2007 לבין ההסכם עליו חתמו הצדדים ביום 24.8.07, הוחלפה בין הצדדים לכל הפחות טיוטה אחת נוספת של הסכם.

68. בנסיבות אלה, וכאשר אין חולק כי התובעת הינה ----, בבעלותה תאגידיים באמצעותם מנהלת את עסקיה, אשר לפי הודאתה שלה התקשרה לאורך השנים עם לפחות שבעה עורכי דין שונים לצורך טיפול בשלל סוגיות

ועניינים, רובם עובר לשנת 2007 (פרוטוקול 13.5.15, עמ' 207 ש' 1 - עמ' 209 ש' 10) - טענתה של התובעת לפיה לא התייעצה מעולם עם עו"ד בקשר לתנאי הסכם הממון הינה תמוהה, לכל הפחות, ובלתי מתקבלת על הדעת.

69. שלישית, התובעת לא סיפקה הסבר מניח את הדעת לנסיבות עריכתו של המסמך אשר צורף כנספח א' לתצהיר העדות הראשית של הנתבע בו מפורטים הסכומים אשר ישלם לה הנתבע במקרה של פירוד בין הצדדים ומתנת הנישואין אותה היא מבקשת לקבל מהנתבע. התובעת הודתה בחקירתה כי מדובר במסמך הכתוב, פרט לתיקון ספציפי, כולו בכתב ידה שלה (פרוטוקול 19.1.15, עמ' 44 ש' 6-2):

ש. "אחרי 15 שנה כל חיי" זה שלך. עזבי את הסכום, 15, 25. אחרי חמש עשרה שנה זה כתב ידך.

ת. כן.

ש. וכל מה שכתוב פה זה כתב ידך.

ת. חוץ מהתיקון, חוץ מהשמונים אלף דולר.

70. הנתבע הציג פלט משלוח באמצעות פקסימיליה, המעיד כי המסמך הכתוב בכתב ידה של התובעת נשלח אל עו"ד ---- עוד ביום 8.8.2007 - משמע, המסמך נכתב על ידי התובעת לכל הפחות 16 ימים בטרם המועד בו נחתם ההסכם בין הצדדים. התובעת לא ידעה להסביר זאת ושינתה במהלך חקירתה הלוך ושוב את גרסתה באשר לנסיבות והמועד בהם נכתב המסמך (פרוטוקול 19.1.15, עמ' 47 ש' 17 - עמ' 49 ש' 9):

ש. תקשיבי לתזה שלי ותתקני אותי איפה אני טועה. בתחילת אוגוסט אתם יושבים על הדבר הזה ואת נותנת לו מכתב בכתב ידך שבו את רושמת אילו סכומים את רוצה,

ת. אני לא נותנת לו את המכתב. אני לא אמרתי שאני נתתי לו את המכתב.

ש. אז איך המכתב הזה הגיע אליו? מי כתב את המכתב ובאילו נסיבות?

ת. סליחה. כתב היד הוא כתב ידי. יותר מזה אני לא, יכול להיות שהוא הכתיב לי, יכול להיות שאני כתבתי,

ש. זה מה שאמרו לך להגיד? שהוא הכתיב לך?

ת. לא, לא אמרו לי להגיד.

ש. שניה, אמרת לפני דקה לביהמ"ש שזה היה בעשרים לחודש, או ב-19 לחודש.

ת. שזה היה בכתב היד שלי, זה מה שאמרתי.

ש. אבל אמרת לבית המשפט קודם שלא דיברתם על זה לפני כעשרה ימים אז איך בשמיני לחודש יש את כתב היד הזה.

ת. לא אמרתי דווקא כעשרה ימים על הטבלה הזו. הטבלה הזו אין לי מושג ממתני היא. זה שהיא נשלחה לעו"ד ב-8 לאוגוסט,

ש. ממתני היא יכולה להיות?

ת. אין לי מושג. אולי במרץ אפילו. אולי במרץ הוא שאל אותי מה את רוצה, אמרתי לו מה אתה רוצה. אין לי מושג. ממש אני לא זוכרת. אל תסתכל עליי במבט של כאילו, אני אומרת בדיוק מה שאני זוכרת וזה הכל. אני לא יכולה יותר מזה.

ש. את אומרת עכשיו מה שאת ממציאה, אני אגיד לך למה. מפני שלפני חצי שעה בערך אמרת לביהמ"ש כאן שבמרץ לא היית מוכנה לדבר על זה בכלל. כתבת מכתב קנוסה וזרקת את זה. גם ככה כתבת. עכשיו את אומרת שאולי במרץ כתבת לו את המכתב שבו בכתב ידך את מפרטת את הסכומים.

ת. הכל יכול להיות כי פה אין תאריך שלי בסכומים האלה. זה הכל יכול להיות. הפקס שלו ב-19 what ever לא מוכיח שום דבר מתי אני זה נכתב. אתה יודע מה יש לי פתאום רעיון, אני עכשיו זהו. לא, לא פתרון. ורסיה שיכולה להיות באותה מידה כמו כל ורסיה אחרת.

ש. אפשר להגיד מה את זוכרת?

ת. לא. אני לא זוכרת.

ש. את לא יודעת להגיד?

ת. אני לא זוכרת מתי כתבתי את זהו.

71. קיומו של המסמך בכתב ידה של התובעת, בשילוב עם היעדר גרסה מסודרת באשר לנסיבות ומועד כתיבתו, תומך במסקנה לפיה התובעת הייתה מודעת לרצונו של הנתבע להסדיר את יחסי הממון בהסכם, שוחחה עמו על כך ואף הייתה שותפה פעילה בניסוח ההסכם תוך שניהלה עם הנתבע מו"מ על

תנאיו. מכאן, שיש לדחות את טענת התובעת כאילו ההסכם הונח בפניה על ידי הנתבע בהפתעה מוחלטת, מבלי שהייתה מודעת לרצונו של הנתבע להסדיר את יחסי הממון בהסכם ומבלי שהכירה את תוכן ההסכם.

72. רביעית, התובעת טוותה גרסה שלמה לפיה ההסכם נוצר לראשונה על המחשב הביתי שלה ביום 24.8.2007 כאשר לא הייתה בבית אלא יצאה לטיול רגלי עם הכלב ולאחר מכן ביקרה במכון הכושר. מכאן, לשיטת התובעת, נובע כי לא הייתה יכולה להיות מעורבת בהכנת ההסכם (תצהיר עדות ראשית של התובעת, סעיפים 62-64). אולם, עיון בצילום מסך מחשב אשר הגיש הנתבע, מלמד כי המסמך נוצר למעשה ביום 22.8.2007 ועל כן גרסת התובעת לעניין זה חסרת משמעות (נספח ה' לתצהיר העדות הראשית של הנתבע).

73. חמישית, התובעת לא הוכיחה כי אכן הייתה שרויה במצוקה רגשית קשה בעת חתימת ההסכם, בוודאי שלא בעוצמה כזאת שנמנע ממנה שיקול דעתה או היכולת להתנגד לחתימה על ההסכם. התובעת העידה כי בבוקר חתימת ההסכם יצאה להליכה עם הכלב; ביקרה במכון הכושר אליו היא מנויה; לאחר מכן, שבה לביתה והתיישבה לכתוב את ההספד אותו התעתדה לשאת באזכרה לרגל יום השנה ה---לפטירת ---, שהתקיימה מאוחר יותר באותו היום. הנה כי כן, ניכר כי אף אם הייתה התובעת שרויה בעצבות מסוימת ומובנת מאליה בחלוף --- שנים מפטירת ---, הרי שלא היה בכך בכדי לגרום לפגיעה ממשית בהלך רוחה של התובעת או ביכולת ההתנהלות הכללית שלה.

74. התובעת הגישה תצהיר מאת קרובת משפחתה, הגב' ---, אשר מתגוררת בחו"ל והגיעה לארץ ביום 22.8.16, לתקופה של שבועיים לערך, ע"מ להשתתף באזכרה של --- ובחתונת הצדדים. בתצהיר מטעמה, מתארת הגב' --- כי בבוקר הראשון לאחר הגעתה לישראל, כאשר יצאה עם התובעת להליכת בוקר, סיפרה לה התובעת כי נדהמה לקבל מהנתבע מספר ימים קודם לכן הסכם ממון וכי סירבה לחתום עליו. הגב' --- ציינה "I remember how devastated and hurt she was from this action"

כן ציינה הגב' --- כי במהלך האזכרה של ---, היתה התובעת "extremely sad and cried quit a lot".

75. מעיון בתוכן התצהיר של הגב'----- ומחקירתה בבית המשפט (פרוטוקול 13.5.15, עמ' 188-199) עולה כי הגב' ---- לא לקחה חלק או נכחה בהתרחשות מהותית להליך וכל שביכולתה לתאר, הוא את אשר נאמר לה על ידי התובעת עצמה - ללא ספק מידע חסר בהתחשב בכך שהתובעת כלל לא ציינה באוזני הגב' --- כי כבר במרץ 2007 הציג בפניה הנתבע הסכם ממון, אשר את קיומו אין היא מכחישה (סעיף 29 לתצהיר העדות הראשית של התובעת; פרוטוקול 13.5.15, עמ' 193 ש' 5-7).

76. גם בהתרשמותה של הגב' --- לפיה התובעת היתה עצובה ובכתה במהלך האזכרה, אין בכדי להביא למסקנה שמצבה של התובעת היה כזה שמנע ממנה שיקול דעת - בוודאי בנסיבות בהן החתימה על ההסכם התקיימה מספר שעות עובר לאזכרה ושלא בנוכחות הגב' ----.

77. למעלה מן הצורך, עיון בתוכן ההסכם עצמו מלמד כי על פניו, הוא אינו חורג מגדר הסביר ותנאיו אינם גרועים מהמקובל, בנסיבות בהן מדובר בנישואין שניים בגיל מאוחר, כאשר לכל אחד מהצדדים ילדים בגירים ממערכת יחסים קודמת ונכסים שנצברו טרם מערכת היחסים. אולם כך או כך, התובעת ממילא לא הגישה תביעה להורות על ביטול ההסכם נוכח פגמים ברצון.

78. טוענת התובעת, כי לא ייתכן שהיתה חותמת מרצונה החופשי על ההסכם, אשר תנאיו אינם טובים יותר מאלו שצוינו בטיוטות קודמות, עליהן סירבה לחתום בכל תוקף. אולם, עיון בתוכן ההסכמים מעלה כי תנאיו מיטיבים עם התובעת ביחס לטיוטות קודמות. כך, למשל, ההסכם שנחתם קובע כי התובעת תהא זכאית לקבל את הסכומים הקבועים בו במקרה של פירוד ללא כל תנאי, בעוד שעל פי הטיוטה מיום 19.8.2007, הקודמת להסכם שנחתם (להלן - "הטיוטה הקודמת"), על התובעת לשמור על סודיות ולשתף פעולה בכל הנדרש לגירושין כתנאי לקבלת הסכומים (שם, סעיף 30); על פי הטיוטה הקודמת, שני הצדדים מתחייבים להפקיד את משכורתם אל החשבון המשותף לצורך מימון צרכי הבית (שם, סעיף 23), בעוד שההסכם שנחתם אינו מעלה דרישה כזו וידוע כי בפועל, התובעת מעולם לא הפקידה דבר אל החשבון המשותף והנתבע הוא שמימן לבדו את מלוא הוצאות חייהם המשותפים של הצדדים; הטיוטה הקודמת קובעת מנגנון לפיו הסכומים להם תהיה התובעת זכאית בתום מערכת היחסים ישולמו לה בתשלומים שיתפרסו על פני כשלוש שנים, בעוד שעל פי ההסכם שנחתם, הסכומים להם

תהיה התובעת זכאית ישולמו לה בתשלום אחד; על פי הטיטה הקודמת התחייב הנתבע להעניק לתובעת, כמתנת נישואין, סך של 280,000 ₪ לשם מימון רכישת הגג בבית המגורים שבבעלותה (שם, סעיף 24), בעוד שבהסכם שנחתם התחייב הנתבע למממן, הן את הרכישה והן את מלוא הוצאות הבניה בגין הרחבת הדירה לשטח הגג.

79. מצאתי גם לדחות את טענת התובעת לפיה מראהו החיצוני של ההסכם מלמד כי הצדדים לא התכוונו לתת לו תוקף מחייב. אכן, ההסכם חסר את המאפיינים הקוסמטיים המקובלים, כגון סעיפי הקדמה ("הואיל ו..."), הצהרות הצדדים בדבר חתימתם על ההסכם מתוך רצון והבנה ומקום מסודר לחתימות; יחד עם זאת, ההסכם בהחלט כולל את כל מרכיבי היסוד הדרושים לצורך יצירת הסכם מחייב ובשים לב לכך שהתובעת חתמה על ההסכם מתוך הבנה ורצון חופשי, הרי שאין בהיעדר התוספות הקוסמטיות בכדי לגרוע מכך. יתרה מכך, הנתבע נשאל והעיד בחקירתו באופן עקבי וקוהרנטי כי ההסכם תומצת למינימום ההכרחי נוכח טרוניית התובעת על כך שההסכם ארוך מדי ודרישתה לנוסח קצר יותר (פרוט' 22.11.15, עמ' 59 ש' 22 - עמ' 60 ש' 9):

ש. אתה יודע שהטיטות שאתה מעביר עשרה ימים לפני החתונה לא מקובלות על ---- וגם עו"ד ---- מצהיר - אין חולק כי הטיטות הנ"ל לא היו לרוחה של התובעת.

ת. לא היו לרוחה. היא לא אמרה שהיא לא תחתום.

ש. לא היו לרוחה של התובעת.

ת. רגע, קודם כל אמרת קודם, היא לא אמרה שלא תחתום על זה. תזכרי שעמדנו להתחתן. היא לא אויב שלי. זה רק עכשיו מסתבר. הסתבר כבר אז. אני לא התייחסתי אליה כמו האויב שלי. היתה אשתי, שאני רוצה להתחתן איתה.

ש. תכף נראה.

ת. היא לא אמרה לי - אני לא חותמת על זה. היא אמרה - זה מסורבל וזה. לא רציתי להכריח אותה לעשות משהו. גם ככה, אמרתי לה, לא נתחתן אם לא יהיה לנו הסכם כזה. אבל רציתי לעשות משהו שיהיה ברוח טובה ושנחיה איתו בשלום ושלווה לדורות ולא נזדקק לו אף

פעם. אז אמרתי - "אם זה ארוך לך, קצרי, תגידי לי מה את רוצה".

אז היא אמרה - "אני אקצר את זה"

ובהמשך (שם, עמ' 62 ש' 16 - עמ' 63 ש' 11):

ש. למה אתה לא התעקשת שתחתמו על ההסכם המאוד ארוך, שאתה יושב עם ----במשך שמונה חודשים, ומחליף איתו טיוטות בינך לבינו, וההסכם הזה מאוד מאוד רחב ומאוד מקיף. למה לא התעקשתם לחתום על ההסכם הזה?

ת. קודם כל, אני עוד פעם רוצה להבהיר, ש---- לא אמרה לי שלא תחתום על ההוא הארוך. היא אמרה - זה לא מוצא חן בעיניי, זה ארוך מדי, כמו שאמרת, זה ארוך, זה מסורבל, זה ארוך, זה לא מתאים לזוג שהולך להתחתן. אמרתי לה - ---, אני לא רוצה לעשות משהו שהוא לגמרי לא לרוחך. בואי תגידי לי מה את רוצה. והיא נתנה לי משהו אחר. שאלתי את ---- ברחל בתך הקטנה, אמרתי לו - - ---, לא אכפת לי כרגע מה הוא אומר, אם יש לו אחריות מקצועית או לא, הוא היה עורך הדין שלי. אמרתי לו - -----, תגידי לי אתה האם זה מכסה אותי. תהיה פה הפרדה רכושית. ברור שכל הנכסים שלי, החברות שלי שממשיכות לעבוד וימשיכו להרוויח כסף. ההשקעות שלי שמתנהלות והם צוברים רווחים. הבית שלי -----, או דברים שנובעים, וגם הפירות שלהם, אם זה מכסה את זה. אם הדברים העיקרים האלה, אז דיינו. ביקשתי ממנו, והוא אפילו תיקן לי ואני אמרתי לו - תגידי לי מה לא חיוני פה, כי אני רוצה לגמור את זה. אז גם עם מה שהוא כבר הוסיף, עוד חלק שהוא אמר לי לא חיוני, הורדנו. העברתי את זה ל----, היא עשתה עוד תיקון, אני כבר לא זוכר מה, וחתמנו על זה. זה הכל. וזה היה ברוח טובה. לא בהתרסה, כמו שנאמר פה ולא בשום הצגה של כאילו, זה היה ברוח טובה. יאללה, הגענו סוף סוף, הסכמנו. ומעולם, עד שהגעתי ל-----, זה בכלל לא נדון. שנינו חיינו עם זה וידענו שזה מה שיש. ופעלתי גם לפי זה. ביננו.

ועוד לאחר מכן (שם, עמ' 84 ש' 23 -

ש. אתה יכול לענות לי שהיא ניסחה, אחרת אנחנו לא נסיים את הפינג פונג הזה. מאחר ואתה טוען שהיא ניסחה את ההסכם, אתה יכול להסביר לי למה אתה חשבת ש--- לא תסכים לחתום על סעיף שאומר

- הצדדים קראו את תוכן ההסכם, הבינו את משמעותו והם חותמים עליו מרצון טוב וחופשי. למה הורדת את הסעיף הזה?

ת. עוד פעם, אני אמרתי ל---- - כל מה שאתה חושב שהוא לא, הוא עוד פעם חזר על משהו שהוא מובן מאליו. זה ברור שאנחנו חותמים על זה. היא ניסחה. מה לא ברור? זה ברור שזה מרצונה החופשי. היא ניסחה את זה, אז מה יכול להיות לא ברור? אמרתי לו - כל מה שלא חיוני, אל תוסיף.

ש. אז למה בכלל לחתום על ההסכם?

ת. אבל למה לא להוסיף את כל החוזה שהיה קודם, שבעה עמודים, שהוא אגב לא ארוך, הוא לא ארוך.

ש. אבל אני שואלת - כי היא לא הסכימה

ת. שניה. אמרת ארוך ומסורבל. אז הלכתי עם הראש שלה - ארוך ומסורבל. כל מה ש---- אמר לי שהוא לא חיוני, אמרתי - תוריד, אל תוסיף.

ש. זאת אומרת כשהצדדים מסכימים ומצהירים כי ההסכם הזה לשביעות רצונם והוא משקף תנאים הוגנים וסבירים, עבור כל אחד מהצדדים כיום ובעתיד, אם ---- ניסחה את הסעיף הזה, למה שהיא תסרב לחתום עליו?

ש. אבל למה להוסיף אותו, אם זה המצב? זה מובן מאליו"

ראה גם: פרוטי' 22.11.15, עמ' 47 שי 15 - עמ' 49 שי 2, עמ' 77 שי 4-1, עמ' 80 שי 9-12 עמ' 81 שי 11 - עמ' 85 שי 24, עמ' 93 שי 24-15, עמ' 116 שי 20 - עמ' 117 שי 20; פרוטי' 5.5.16, עמ' 94 שי 18 - עמ' 95 שי 14, עמ' 106 שי 11 - עמ' 107 שי 19, עמ' 108 שי 19 - עמ' 109 שי 16.

80. לאור כל המקובץ לעיל, אני קובעת כי התובעת היתה מודעת היטב לרצונו של הנתבע לערוך הסכם יחסי ממון, ניהלה עמו מו"מ על תנאיו וחתמה על ההסכם תוך ידיעה מלאה של תוכנו ומרצונה החופשי.

81. לטענת התובעת, שני הצדדים ידעו נכוחה בעת שחתמו על ההסכם כי הוא מחוסר תוקף ללא אישור בית משפט ובבחירתם שלא לאשר את ההסכם, הלכה למעשה ויתרו עליו כליל.

82. התובעת מוסיפה וטוענת כי העובדה שהנתבע לא פנה לאשר את ההסכם בבית המשפט, מעידה לכשעצמה על כך שהנתבע ויתר על קיום ההסכם או לחילופין, על כך שידע כי ההסכם ממילא אינו תקף ובית המשפט לא יסכים לאשר אותו, נוכח נסיבות חתימתו ותנאותיו המקפחות.

83. מנגד, טוען הנתבע כי על פי מיטב ידיעתו דאז, סבר שאישור ההסכם הוא אופציונלי ולא האמין שהתובעת תתכחש להסכם אותו היא עצמה ניסחה. הנתבע טוען שלא ידע על הבעייתיות הטמונה בהיעדר אישור ההסכם עד לשנת 2013, כאשר התובעת פנתה אל עורכת הדין ----, לטענתה על מנת להסדיר את זכויותיה במידה והנתבע יסבול מליקוי פתאומי שימנע ממנו כשירות לתפקד. וראה לעניין זה בחקירתו של הנתבע (פרוטו' 22.11.15, עמ' 80 ש' 5-25):

כבי' השופטת. אבל נשאלת השאלה - למה לא הלכתם לאשר את זה בבית המשפט.

ת. אמרתי קודם - לא העליתי על דעתי, שהדבר הזה הכרחי. ---- אמר לי שזה רצוי. כל פעם דיברנו על זה.

ש. אבל לא תיארת לעצמך שזה הכרחי.

ת. לא. וכשהגיע לי הנייר הזה, המקוצר, של ----, אמרתי לו - --- בוא, הכל, אנחנו ברגע האחרון, זה הכל על כף המאזניים. תגיד לי מה לא הכרחי, אני לא רוצה פה. אני בעצמי תיקנתי מהדברים שהוא הוסיף, מחקתי איזה שורה או שתיים כי לא חשבתי שזה הכרחי. אמרתי לו - תגיד לי רק מה הכרחי. הוא לא אמר לי, עד 2013 לא העליתי על דעתי שיכול להיות דבר כזה, שזה אולי כן, אולי לא, אולי בספק. חתמנו, אנשים בוגרים, בן אדם שמבין. את רואה שהיא מבינה. בן אדם שמבין, חתמה על זה, זה לא היה קל. למה? שנתיים זה נמשך, הדבר הזה. זה היה קשה. אמרתי, מה, אני צריך להוסיף לי עוד קושי שלא הכרחי? יש לי הסכם, יאללה. נחיה את חיינו. ואם --- לא היתה מעירה לי לא הייתי יודע את זה עד היום הזה שקיבלתי את הזה. כש- --- שמה את זה, אז באמת כשהיא הגיעה, אחרי הסיפור הזה של

לקנות איזה בית ש----- רצתה להירשם בו, אמרתי לה - אני מוכן לעשות משהו יותר טוב ממה שבהסכם אבל אס אני רוצה שנאשר את זה, כמו שאמרה לי ----- פשוט. אם לא, אז הייתי הולך קודם. נראה לך שהייתי משאיר את זה ככה באוויר? כל כך הרבה מהומות עשינו. אמרתי לך שאני לא אתחתן עם זה. אז הייתי משאיר את זה אם הייתי יודע שזה נחוץ? אז בשביל מה עשינו את כל המהומה?

(ראה גם פרוט' מיום 5.5.16, עמ' 113 ש' 8 - עמ' 120 ש' 15).

84. גם לעניין זה, אני מוצאת שגרסת הנתבע מסתברת יותר מאשר גרסת התובעת.

85. עו"ד ---- אשר טיפל בסוגיית יחסי הממון מטעם הנתבע וניסח עבורו את טיוטות ההסכמים, הגיש תצהיר ונחקר עליו בבית המשפט. גרסתו של עו"ד - --- תומכת ומשלימה את גרסת הנתבע ומאששת אותה באופן מלא.

86. כך, הצהיר עו"ד ---- כי בעת שהעביר אל הנתבע את טיוטת הסכם הממון הראשונה, ביום 22.2.2007, לא היו הצדדים נשואים ואף לא היה בדעתם להינשא. נוכח האמור, ציין עו"ד ---- בפני הנתבע כי "רצוי" לאשר את ההסכם בבית המשפט. עו"ד --- הצהיר כי נוכח הזמן שחלף, איננו זוכר אם שוחח עם הנתבע על סוגיית אישור ההסכם בשלב כלשהו בהמשך או ציין בפני הנתבע באופן מפורש כי ללא אישור בית משפט, לא יהיה להסכם תוקף (תצהיר עו"ד ----, סעיפים 13-14).

87. בחקירתו, שב עו"ד --- על גרסתו. כן העיד עו"ד --- כי איננו עוסק בתחום דיני המשפחה (פרוטוקול 8.11.15, עמ' 66 ש' 2-7); כי מעולם לא פגש בתובעת או שוחח עימה (שם, עמ' 72, ש' 24-26; עמ' 79, ש' 29-30); וכי הטיוטות מיום 22.8.207, אשר בסופו של דבר הולידו את ההסכם שנחתם, לא נוסחו על ידו אלא נשלחו אליו על ידי הנתבע עצמו, שביקש לקבל ממנו הערות מינימליות בלבד (שם, עמ' 83 ש' 6-עמ' 85 ש' 30).

88. גרסתו של עו"ד ---- לא נסתרה בחקירה ומצאתי אותה קוהרנטית ומהימנה. גם מלוא התכתבויות הדוא"ל בין עו"ד --- לבין הנתבע, אשר הוגשו לבית המשפט ע"י עו"ד --- לפי בקשת ב"כ התובעת (נסרקו לתיק בית המשפט ביום 31.5.16), עולות בקנה אחד עם גרסתו של עו"ד ---- ומחזקת אותה.

89. בנסיבות אלה, אני מקבלת את גרסת הנתבע לפיה הטעם בגינו לא פנה לאשר את ההסכם בבית המשפט, הוא שלא ידע שהדבר דרוש וסבר כי ניתן לוותר עליו. זאת, בפרט לאחר שנמצא כי התובעת קיימה עם הנתבע מו"מ על תנאי ההסכם ולקחה חלק פעיל בניסוח ההסכם שנחתם וכאשר בסופו של דבר, אין מדובר בהסכם שנחתם בין שני אויבים או יריבים עסקיים, אלא בזוג העומד ימים ספורים טרם נישואיו.

90. למעלה מן הצורך, הנתבע הציג בפניי בית המשפט את פרוטוקול הדיון שנערך ביום 3.9.14 בבית הדין הרבני (נספח יא לתצהיר העדות הראשית של הנתבע), בו ציינה התובעת באופן מפורש כי "פעם ראשונה ששמעתי שההסכם לא בתוקף, היה כשהלכתי לעו"ד ---" (שם, עמ' 2 ש' 34-33). התובעת אף העידה בחקירתה בפניי כי גם עו"ד ---, אליה פנתה בשנת 2013 לייעוץ משפטי ותיארה בפניה את נסיבות כריתת ההסכם, לא אמרה לה שההסכם חסר תוקף (פרוטי' 11.5.16, עמ' 135 ש' 21 - עמ' 136 ש' 19):

ש. אם לשיטתך אין הסכם למה את צריכה בטחון בחיים? יש לך את החוק. מה, --- לא יודעת את זה? א' - ב'. אם אין הסכם אז יש את חוק יחסי ממון, למה את צריכה לתת לך בטחון בחיים? זה נורא פשוט.

ת. איזה הסכם יחסי ממון?

ש. החוק נותן לך בטחון.

ת. החוק נותן לי בטחון?

ש. כן. אם אין הסכם.

ת. למה היא לא אמרה לי את זה? דרך אגב, 40,000 שקל והיא לא אמרה לי את זה? למה אתה חושב שהיתה לי פליטת פה שאתה קורא פליטת פה ברבנות על הזהו? משום ש--- ולזה התכוונתי, הייתי אצל ---, היא מילה לא הזכירה לי שההסכם הזה אין לו שום תוקף. למה אנחנו מדברים אליו בכלל הרי? כל ההסכם הזה הרי אין לו תוקף, אני לא מבינה למה, זה אתם לשיטתכם שנה שלמה אתם בוחרים על הסכם שאין לו שום תוקף. אבל ---- לא הזכירה לי במילה את, אחרי שהראיתי לה את הטופס שאמרתי אני לא יודעת אפילו אם הוא חתום, היא לא אמרה לי במילה לטוב ולרע שום דבר לגבי ההסכם ועוד יותר גרוע - היא לא אמרה לי שלהסכם הזה אין שום תוקף משפטי.

ש. זאת אומרת אנחנו חוזרים לזה שבפעם הראשונה שנודע לך שההסכם חסר תוקף אצל ----.

ת. נכון.

91. מכאן, שגם התובעת לא ידעה על הצורך באישור בית המשפט עד אשר פנתה לעורך דין לצורך ניהול הליך הגירושין ועל כן, טענתה לפיה הצדדים ידעו שההסכם משולל תוקף ובחרו במתכוון שלא לאשר אותו כיוון שזנחו אותו או ויתרו עליו, נסתרת מאליה.

92. נוכח האמור, מקובלת עליי טענת הנתבע לפיה לא סבר כי התובעת תתנער מהוראותיו ועל כן לא ראה צורך באישור ההסכם בבית המשפט, מקום בו האמין כי מדובר באישור אופציונלי בלבד.

קיום ההסכם בפועל

93. כאמור לעיל, התובעת טוענת כי במהלך 12 שנות חייהם המשותפות הצדדים מעולם לא פעלו על פי הוראות ההסכם, ויתרה מכך - ההסכם נמחק מתודעתה לחלוטין כמו היה, לדבריה, אירוע טראומטי שהודחק (פרוט' 11.5.15 עמ' 157 ש' 10 - עמ' 159 ש' 13).

94. מנגד, טוען הנתבע כי הצדדים פעלו על פי ההסכם במהלך חייהם המשותפים ומילאו אחר הוראותיו בדקדקנות.

95. גם לעניין זה, מצאתי כי התשתית שהונחה בפניי תומכת בגרסתו של הנתבע וזו עדיפה בעיניי על פני גרסת התובעת, מהנימוקים שיפורטו להלן.

96. בהתאם להסכם, היה על הנתבע לערוך צוואה לטובת התובעת, המזכה אותה בחמישית מרכושו של הנתבע בעת פטירתו. ואכן, הנתבע הציג צוואה מיום 30.8.2007, חתומה בפני שני עדים, בה אזכור מפורש של ההסכם שנחתם בינו לבין התובעת וההענקות המגיעות לה במסגרתו, במידה וילך לעולמו. וכך מורה סעיף 3(א) לצוואת הנתבע:

ככל ש-----, ת.ז. -----, אותה אני מיועד לשאת לאישה ביום ---- 2007, תהיה זכאית לזכויות כלשהן מתוך עזבוני ו/או למזונות ו/או לזכויות שיתוף בנכסים הרשומים על דמי, המצויים ברשותי או המוחזקים כפיקדון עבורי (נכסים אלה להלן - "נכסי עזבוני") ואשר אינם מהווים בפורש ובמובהק חלק מהרכוש המשותף על פי הסכם יחסי הממון

שנערך ונחתם בינינו ביום 24 באוגוסט 2007, כפי שהסכם זה יתוקן מעת לעת, או כל הסכם יחסי ממון שיחתם במקומו (להלן - "הסכם יחסי הממון"), אני מבקש ממנה לוותר על זכויותיה בנכסי העזבון. ככל שתוגש על ידי ---- כי הינה מוותרת על כל זכויותיה בנכסי העזבון, על מזונות מן העזבון ועל זכויות שיתוף כלשהן בנכסי עזבון (לרבות מכוח הסכם יחסי הממון), ובכפוף ולאחר אישור הודעה זו על ידי בית המשפט המוסמך (להלן - "הודעת הוויתור"), אני מצווה ל---- את חלקי ברכוש המשותף שייצבר על פי הסכם הממון ובנוסף סכום בשקלים חדשים הדרוש להשלמה של שווי חלקי ברכוש המשותף הנ"ל עד לסך של 6,000,000 ₪ (ששה מליון ₪).

אני מבקש להבהיר כי הודעת הוויתור משמעה הודעת ויתור שהוגשה ואושרה כדין בלא שקדם לה הליך משפטי כלשהו במסגרתו נתבעו על ידי ---- זכויות כלשהן בנכסי העזבון לרבות מזונות מן העזבון ו/או זכויות שיתוף כלשהן בנכסי עזבון (לרבות מכוח הסכם יחסי הממון).

97. אמנם, הצוואה אינה קובעת במפורש כי התובעת תקבל לידיה רכוש השווה לשיעור של חמישית מרכושו של הנתבע בעת פטירתו, אלא מייעדת לתובעת סך של ששה מיליון שקלים; אולם, הנתבע ביאר סוגיה זו בחקירתו (פרוט' 22.11.15, עמ' 106, ש' 7 - 25):

עו"ד ----. בהסכם ההבנה לגבי ממון מ - 24.8.07, כתוב פה - בצמוד להסכם זה תערך על ידי ---- צוואה, בה יוריש חמישית מהונו ל---- זוגתו.

ת. נכון.

ש. זה בדיוק לפי ההסכמה שאמרת שנשמעת לך הוגנת, כלפי ----. נכון?

ת. כן.

ש. כשאתה בעצמך אומר - חמישית מההון שלך, ואתה טוען שאתה נהגת לפי ההסכם הזה, ולמרות זאת אני רואה את הצוואה שלך, שאתה צרפת, ואני רואה בצוואה, זה נספח יג' אצלכם, אני רואה בצוואה שאתה מוריש 2 מליון שקלים.

ת. תראי לי איפה.

ש. סליחה, 6 מליון שקלים.

ת. לא, היתה פעם צוואה, אני חושב, פעם הראשונה שהתחלתי להכין צוואה היה כתוב באמת 2. אבל זה איפשהו במרץ או בפברואר. עוד לפני שדיברתי עם ----- . ופה באמת עדכנתי את זה, ובאמת כתבתי סכום ולא אחוזים, זה מתוך מחשבה שרציתי למנוע ויכוחים, מה זה בדיוק 20 אחוזים. במקום לשים את ---- לריב או את הילדים שלי לריב עם --- הערכתי שהרכוש שלי הוא סביב המספר הזה, אפילו עיגלתי כלפי מעלה, וכתבתי 6 מליון.

ש. איך הערכת שהרכוש שלך הוא סביב הסכום הזה?

ת. מכיר פחות או יותר מה יש לי וזו ההערכה שעשיתי.

98. גרסתו של הנתבע באשר להיקף נכסיו ממנו נגזר הסכום של ששה מיליון שקלים, גם היא לא נסתרה בחקירתו (פרוט' 22.11.15, עמ' 106 ש' 26 - עמ' 114 ש' 3).

99. כמו כן, אין חולק כי התובע מילא את התחייבותו הנוספת על פי ההסכם והעניק לתובעת את מתנת הנישואין הקבועה בו - מימון רכישת הגג הצמוד לדירתה של התובעת ברח' רות ומלוא הוצאות השיפוצים, בעלות אשר הסתכמה, לטענת הנתבע, לכדי למעלה ממיליון ₪ ולגרסת התובעת לכדי כ- 700,000 ₪ (פרוטוקול 13.5.16, עמ' 221 ש' 8-5).

100. גם אם אניח שהסכום הנכון של עלות רכישת הגג ושיפוצו הינו כדברי התובעת, הרי שמדובר בסכום כספי בלתי מבוטל אשר השקיע הנתבע ברכושה הבלעדי של התובעת ומבלי שעתר לקבל בו כל זכויות - בדיוק כפי שנקבע בהסכם. הדעת נותנת, כי אין מדובר בצירוף מקרים, אלא בפעולות אשר ביצע התובע על פי ההסכם וכתוצאה ממנו.

101. בחקירתה, לא הצליחה התובעת ליישב בין טענתה לפיה הצדדים לא פעלו על פי ההסכם אשר לשיטתה, נשכח ממנה כליל, לבין העובדה שהנתבע מילא את מלוא התחייבותו על פי ההסכם ומימן עבורה את רכישת ושיפוץ גג דירתה בעלות כספית בלתי מבוטלת:

ש. זאת אומרת בנישואים כבר לא זכרת? בחתונה כבר לא זכרת?

ת. בחתונה ודאי שלא זכרתי. או נראה לי.

ש. מצוין.

ת. נראה לי, אתה יודע מה, גם על זה אל תתפוס אותי במילה. לא זכרתי את ההסכם.

ש. עכשיו תראי.

ת. נמחק.

ש. בהסכם הזה כתוב ש---- קונה לך גג ומממן את הבניה של המגורים על הגג.

ת. לא נכון. בהסכם הזה כתוב, נכון כן. אבל כל הגג היה.

ש. אני שואל, עכשיו אני רק שואל.

ת. בבקשה.

ש. בהסכם הזה כתוב ש---- קונה גג ומממן את הבנייה של המגורים על הגג. אחרי ההסכם ---- קונה את הגג ומממן את השיפוצים על הגג.

ת. לא.

ש. זה לא הזכיר לך את ההסכם?

ת. לא.

ש. לא. אוקי.

ת. ההסכם הזה, המשא ומתן על הגג היה משנת 2005, ב-2006 יצא צו פשרה של המפקחת על הבנייה שבו היא הכריחה את השכנים שלנו למכור לנו את הגג, מ-2006 זה פשוט היה הליך פרוצדורלי עד 2007 כדאי שהשמאי יגיד מה המחיר ואז זה נקנה. הגג הזה היה במשא ומתן מהשנייה, מהזה, מאותן שנים, 2005.

ש. -----.

ת. אז לא זכרתי, לשאלתך, לא. אז לא זכרתי את ההסכם גם.

ש. זה שגג יש משא ומתן על האפשרות לקנות אותו כן או לא, זה עניין אחד. עניין שני הוא שבשום טיוטה של ---- לא מדובר על גג ולא על קניה ולא שיפוצים.

ת. מסכימה איתך, עברתי על זה. מסכימה איתך.

102. התובעת טוענת כי הנתבע התכוון לרכוש עבורה את הגג עוד בטרם החתימה על ההסכם וללא קשר אליו. התובעת מבססת טענה זו על אלו: חלק

מהכספים שולמו עוד בטרם החתימה על ההסכם וחלקם שולמו מתוך החשבון המשותף; הנתבע רצה להרחיב את הדירה ללא קשר להסכם, מכיוון שהיתה קטנה מלהכיל את בני משפחתו הרבים אשר היו מתארחים בה באופן שוטף.

103. כנספח יב' לתצהיר העדות הראשית של הנתבע, הוצגה טבלה המפרטת את ההוצאות אשר הוציא הנתבע, לטענתו, בקשר עם הרכישה ושיפוץ הגג. על פי האמור בטבלה, ההוצאה הראשונה התבצעה רק בנובמבר 2007, לאחר החתימה על ההסכם. בחקירתה, לא טענה התובעת כי היו סכומים נוספים שהוצאו קודם לכן אלא רק כפרה בכך שכל הסכומים שהוצגו רלוונטיים לרכישה ושיפוץ (פרוט' 13.5.15, עמ' 212 ש' 17 - עמ' 221 ש' 15).

104. גם טענת התובעת לפיה חלק מהכספים ששימשו למימון רכישת הגג ושיפוצו שולמו מתוך החשבון המשותף אינן בה בכדי להעיד שהדבר לא נעשה כחלק מהתחייבויות הנתבע בהסכם, בפרט כאשר הובהר לא אחת שהנתבע הוא היחיד אשר הפקיד כספים לחשבון המשותף של הצדדים.

105. באשר לטענה לפיה הנתבע ביקש להרחיב את הדירה לצורך אירוח בני משפחתו, הנתבע הכחיש טענה זו באופן מפורש (תצהיר עדות ראשית של הנתבע, סעיף 91; פרוט' 22.11.15, עמ' 20 ש' 10 - עמ' 21 ש' 1) ולא מצאתי בחומר שהונח בפניי דבר שיעיד אחרת.

106. יובהר, כי טענת התובעת לפיה הנתבע התכוון לרכוש עבורה את הגג ללא קשר להסכם, נסתרת גם מעיון בטיטות הקודמות של הסכמי הממון שהועברו בין הצדדים, בהם נקבע באופן מפורש כי כל סכום שישלם הנתבע עבור רכישת הגג ושיפוצו, יופחת מהסכומים להם תהיה התובעת זכאית בתום מערכת היחסים.

107. נוכח האמור, אני מקבלת את טענת הנתבע לפיה לא היה רוכש את הגג ומממן את שיפוצו לולא היו הצדדים מתחתנים וחותמים על ההסכם (פרוטוקול 22.11.15, עמ' 68 ש' 18-15).

108. מוסיפה התובעת וטוענת כי הלכה למעשה, השיפוץ נעשה על חשבונה, כאשר לטענתה, הנתבע התכוון לשלם בשנת 2010 סך של 1,250,000 ₪ כדמי שכירות עבור דירת יוקרה אליה רצה שהצדדים יעברו, אולם התובעת הציעה כי הנתבע יתגורר בביתה, ללא עלות, והכספים שיועדו לשכירות יועברו לרכישת ושיפוץ הגג (פרוט' 11.5.15, עמ' 161 ש' 7 - עמ' 162 ש' 18). טענה זו

אינה מקובלת עליי, מקום בו ברור כי הכספים יצאו מכיסו של הנתבע ושולמו על ידו בלבד, ואינני רואה רלוונטיות לשימושים חילופיים אליהם התעתד התובע לכאורה לייעד את כספו. יתרה מכך, אין חולק כי בכל הזמנים הרלוונטיים שילם הנתבע מכיסו עבור כל הוצאות המחיה של התובעת, כך שגם אם יש ממש בטענה לפיה הנתבע חסך דמי שכירות, הרי שמנגד חסכה התובעת את כל הוצאות מחייתה אשר שולמו על ידי הנתבע.

109. הנתבע אף מוסיף ומציין לעניין זה, כי בכל תקופת השיפוץ היה ביתו ב----- פנוי למגורים והוא ביקש להתגורר שם, אולם התובעת סירבה והתעקשה כי יישארו בביתה ב----- (תצהיר עדות ראשית של הנתבע, סעיף 97-96). טענה זו לא נסתרה על ידי התובעת.

110. פרט לעריכת הצוואה ורכישת ושיפוץ גג דירת המגורים של התובעת, התרשמתי כי הצדדים התנהלו במהלך כל חייהם המשותפים בהפרדה רכושית מלאה, העולה בקנה אחד עם הוראות ההסכם. כך למשל, הודתה התובעת כי פרט לחשבון המשותף, אותו מימן התובע בלבד, לא היה לצדדים כל רכוש משותף (פרוט' 19.1.15, עמ' 20 ש' 18 - עמ' 21 ש' 10):

ש. בינתיים, רק אשאל אותך שאלות. בנובמבר 2005 למרות שאתם עוברים לגור ב-2004 ואת מנהלת את משק הבית וכולי ורק בנובמבר 2005 אתם פותחים חשבון בנק משותף. יש עוד חשבון כלשהו משותף שלך ושל ---- חוץ מהחשבון שנפתח ב-2005?

ת. לא.

ש. יש איזשהו חשבון שלך שצירפת את ---- אליו?

ת. לא.

האם יש איזשהו חשבון של ---- שהוא צרף אותך אליו?

ת. לא.

ש. האם יש נכס כלשהו, מ-2005 ועד שהוא צירף אותך אליו?

ת. לא.

ש. האם יש נכס שאת צרפת אותו אליו?

ת. לא.

ש. האם יש איזושהי חברה שהוא צרף אותך אליה?

ת. לא.

ש. יש חברה שאת צרפת?

ת. לא.

111. גם הנתבע עמד בחקירתו על כך שהצדדים נהגו בהפרדה רכושית משך כל חייהם המשותפים. כך, למשל העיד הנתבע (פרוט' 22.11.15, עמ' 100 ש' 7 - עמ' 101 ש' 3):

ש. איך זה יכול להיות ש---- היתה מסכימה לוותר על כל הרכוש שנצבר במהלך החיים המשותפים שלכם,

ת. הוא לא היה שלה גם אז.

ש. משנת 2003 ואילך. אתה בעצמך בטיוטות שאתה העברת, מול ----, אתה כותב שהצדדים בקשר כבר למעלה משלוש - ארבע שנים. 2003, 2004. ואתה בא ואומר שהשותפות הרכושית שם מסתכמת,

ת. לא היתה לנו שום שותפות רכושית אף פעם. היינו בקשר זוגי. ב- 2005 עברתי לגור אצלה, סוף 2005. אמרתי לה - 'את זה אני צריך לפתור'. היא אמרה - 'אין שום בעיה, אני לא איתך בגלל הכסף שלך וזו לא בעיה'.

ש. ---- אומרת וחוזרת ואומרת שכל הסיכומים שלכם היו עד מועד תחילת הקשר ביניכם. כל אחד יישאר עם הרכוש שלו.

ת. בשום פנים ואופן. שקר וכזב.

ש. מרגע תחילת הקשר, ולא ברור לי למה, איך היא תחתום על הסכם כזה, שבא וגורע מזכויותיה ממועד תחילת הקשר ביניכם. ולא על פי הסיכום שלכם.

ת. זה פשוט שקר. היה כל הזמן ברור שאנחנו עושים הפרדה רכושית כל הזמן. כל הזמן זה היה ברור. גם במרץ, תראי את הטיוטות לבד במרץ. הלא היא לא אומרת, אפילו במה שהיא, ואני לא מבין למה היא התנפלה עלי בגלל הטיוטא ההיא. גם הטיוטא לא מעירה על זה. שם כתוב שהרכוש המשותף הוא מה באותו יום, ביום חתימת ההסכם, עם כל מה שלפניו. כך כתוב שם. היא לא מעירה על זה, לא במקרה, כי זה מה שהסכמנו. כל מה שהיא העירה שלא נראה לה, אני כבר לא זוכר מאיפה היא המציאה את זה, שהיא שווה בעיני 8,000

שקל לחודש. לא מבין למה, כי זה לא המספרים שכתובים שם, אבל ניחא, לא בררנו את זה. אבל לא כתוב שם. מה שכן כתוב שם, שזה לא מועד חתימת ההסכם. תקראי.

ובהמשך (פרוטי' 30.11.15, עמ' 90 ש' 3-17):

ש: אוקי. כיצד הייתה ההתנהלות הכספית שלכם שונה מלפני ההסכם ואחרי ההסכם?.

ת: משנת 2005 עברתי לגור איתה ופתחנו חשבון משותף, מנובמבר או משהו כזה, אוקטובר או נובמבר משהו כזה ב-2005. אני העברתי לחשבון המשותף את ההוצאות השוטפות שלנו, זה לא השתנה גם אחרי ההסכם.

ש: האם היה איזה שינוי אחר בבית בהתנהלות? האם וכיצד ההסכם הזה שנחתם שינה לכם את החיים? היה לו איזה השפעה על החיים שלכם?.

ת: לטעמי בכלל ההפך, הלא אמרתי כבר בפעם שעברה, שהייתה בינינו הבנה שהרכוש שלנו לא משותף, אנחנו חיים בהפרדה רכושית, כבר מהרגע הראשון. יותר מזה, הכנסות שהיו ל---- והיו לה כאלה, ב-2005,2006,2007,2008 היו לה הכנסות מה---- של בין 1,500,000 ₪ לבין 2,000,000 ₪ ולא ביקשתי ממנה גרוש מזה שתכניס לחשבון המשותף.

ש: אוקי.

ת: אז חיינו בהפרדה רכושית גם קודם, ההסכם רק עיגן את זה. כל התקופה הזו -----, נהגה לומר שהיא לא רוצה ממני כסף, זה לא מעניין אותה הכסף שלי, אני הגבר של החלומות שלה והיא רוצה להיות איתי בגלל מה שאני. היא לעולם לא ביקשה ממני.

112. ראייה לכך שהצדדים נהגו הפרדה רכושית, ניתן למצוא גם בעובדה שבאותם מקרים קונקרטיים, בהם ביקשה התובעת כי נכס מסוים אשר התעתד הנתבע לרכוש יהיה משותף לצדדים, פנו הצדדים לקבלת ייעוץ משפטי על מנת להסדיר את סוגיית הבעלות. כך נהגו הצדדים בקשר לנכס אשר רכש הנתבע ברח' ----- בשנת 2013 וכך נהגו גם בקשר לנכס אשר התעתד הנתבע לרכוש ברח' ----- (ורכישתו לא יצאה לבסוף אל הפועל).

113. משכך, עולה בבירור כי הצדדים התנהלו ככלל בהפרדה רכושית מלאה, כאשר היוצא מהכלל היו אותם נכסים ספציפיים בהם ביקשה התובעת לקיים בעלות משותפת, שהרי לו סברה התובעת באמת ובתמים כי מלוא הרכוש הינו רכוש משותף, מה לה שתפנה לייעוץ לצורך הסדרת הבעלות המשותפת דווקא באותם הנכסים.

114. ויובהר: התובעת אינה מכחישה כי את כל הרכוש והממון שצברה, גם במהלך חייהם המשותפים של הצדדים, שמרה לעצמה בלבד ומעולם לא הפקידה ולו שקל בודד אחד בחשבון המשותף - אף שלגרסתה שלה, היתה בתקופה הרלוונטית "בשיא הקריירה" שלה, לרבות --- מצליח ושושה פרויקטים --- (תצהיר העדות הראשית של התובעת, סעיפים 45-47). בנסיבות אלה, ברור כי גם התובעת לא סברה בזמן אמת כי הצדדים מתנהלים בשיתוף רכושי.

עדויות נוספות שהובאו בפניי

115. התובעת הביאה מטעמה את העד מר ----, אולם לא התרשמתי שיש בעדותו או בחקירתו בכדי לשפוך אור או להוסיף מידע על מי מהסוגיות המונחות לפניי (נספח ג') לתצהיר העדות הראשית של התובעת; פרוט' 16.7.15 עמ' 236-247). כך גם תצהירה ועדותה של הגב' ---- מטעם התובעת (נספח יח; פרוט' 16.7.15 עמ' 247-261) ועדותו של מר ---- מטעם הנתבע (פרוט' 8.11.15, עמ' 55-65).

סוף דבר

116. אין ספק כי במהלך חייהם המשותפים, קיימו הצדדים רמת חיים גבוהה ובהתאם, נפסקו מזונותיה של האשה על הצד הגבוה במסגרת תביעת המזונות. יחד עם זאת, אין בעובדה שהנתבע כלכל את האשה במהלך חייהם המשותפים ומימן את כל הוצאותיה, בכדי ליצור בעלות משותפת ברכוש.

117. לאור מכלול הראיות אשר הונחו בפניי, מצאתי כי ההסכם בין הצדדים הקובע משטר של הפרדה רכושית הינו בר תוקף, שריר וקיים ומשכך, יש להורות על היעדר שיתוף ברכוש שנצבר על ידי כל אחד מהצדדים במהלך חייהם המשותפים וכל צד הינו בעל הזכויות הבלעדי ברכוש שצבר.

118. סיכומו של דבר, התובענה נדחית.

119. בשים לב למשך הזמן הניכר בו מתנהלת התובענה; ריבוי הדיונים אשר התקיימו בה; ההיקף הניכר של הבקשות והליכי הביניים אשר נוהלו במסגרת התובענה ולאור התוצאה אליה הגעתי, אני מורה כי התובעת תישא בהוצאות הנתבע בגין התובענה בסך כולל של 50,000 ₪.

120. המזכירות תודיע ותסגור התיק.

ניתן היום, ג' אב תשע"ו, 07 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.